

ВОЛОДИМИР ІЛАРІОНОВИЧ ШИНКАРУК

Пішов з життя видатний український філософ, учений і громадський діяч, директор Інституту філософії Національної академії наук України Володимир Іларіонович Шинкарук.

В. І. Шинкарук народився 22 квітня 1928 р. на Київщині. Близьке закінчивши у 1950 р. філософський факультет Київського університету, він працює викладачем. Захистивши кандидатську, а згодом докторську дисертацію, у 1965 р. стає деканом філософського факультету. З 1968 р. і до кінця життя очолював Інститут філософії імені Г. С. Сковороди НАН України.

Людині потужного інтелекту, Володимиру Іларіоновичу були притаманні глибоке розуміння суті суспільних процесів, виняткове вміння творчо осмислювати фундаментальні здобутки і новітні тенденції вітчизняної і світової філософської думки, гостре відчуття найактуальніших проблем людського буття, науки і культури.

Ще у 60-ті роки В. І. Шинкарук започаткував перегляд традиційної тодішньої філософії в напрямку гуманізму. Його інтерес до історії філософії, особливо до німецької філософської класики, спричинений потребою повернутися до втрачених можливостей і відродити духовний багаж, здобутий у роки панування схоластичної державної ідеології. У низці фундаментальних праць, присвячених Канту, Гегелю, лівому гегельянству, сучасним інтерпретаціям діалектики, він розвинув концепцію філософії людини, що дала потужний поштовх розвитку сучасної української філософської антропології. Ці праці здобули йому світове визнання.

Під керівництвом В. І. Шинкарука в очолюваному ним інституті розгорнулися дослідження української філософської спадщини XVI—XVIII століть, що сприяло розвитку національної самосвідомості. Йому не раз доводилось відстоювати власні ідейні позиції та напрямок роботи колективу очолюваного ним інституту, і як учений він виявляв велику мужність і принциповість.

Автор більш як 400 наукових праць, Володимир Іларіонович здобув заслужений авторитет у науковій спільноті не лише в Україні, а й у державах ближнього і далекого зарубіжжя. 1969 р. його обрано членом-кореспондентом, а 1978 р. — дійсним членом НАН України. Він був іноземним членом Російської академії наук.

В. І. Шинкарук брав активну участь у громадському житті. У 1986—1990 рр. обирався депутатом Верховної Ради України. Йому належить великий внесок у розробку Закону про мови України.

Впродовж останніх років багато працював як член Комітету з питань мовної політики України. З 1984 р. — голова, а згодом почесний президент товариства «Знання» України.

Самовіддана наукова і громадська праця В. І. Шинкарука дістала високу оцінку. Він був лауреатом Державної премії України, йому присвоєно почесне звання Заслуженого діяча науки і техніки України, нагороджено багатьма орденами і медалями.

Пам'ять про Володимира Іларіоновича Шинкарука — видатного вченого і громадянина, мудрого вихователя наукової зміни, людину широкої душі назавжди збережеться у серцях тих, хто його знав і працював з ним.

**Л. Д. Кучма, І. С. Плющ, А. К. Кінах, В. М. Литвин, Б. Є. Патон,
В. В. Медведчук, С. Б. Гавриш, В. П. Семиноженко, В. Г. Яцуба,
В. Г. Кремень, В. В. Скопенко, А. П. Шпак, І. Ф. Курас, О. С. Онищенко,
П. Ф. Йолон, Л. В. Губерський, А. Є. Конверський, В. І. Кушеречь**